

Αθωνική

ΙC ΧC
NI ΚΑ

ΜΑΪΟΣ 2006 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 125

Πολιτεία

Μυστήριο Μέγα ὁ Ἄνθρωπος

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀληθῶς μέγα μυστήριο. Κτισθεὶς ἐκ τοῦ μηδενός ὑψοῦται εἰς τὸ πλήρωμα τοῦ ἀκτίστου Εἶναι. Ὁ Θεός τοσοῦτον ἠγάπησε τὸν ἄνθρωπον, ὥστε προσφέρεται εἰς αὐτόν ἄνευ μέτρου, ἄνευ ὁρίων. Καθὼς ὁ Θεός ὑπερέχει παντός πράγματος ἐν τῇ κοσμικῇ πραγματικότητι, οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος, θεούμενος διὰ τῆς ἐνοικήσεως ἐν αὐτῷ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶναι πολυτιμότερος πάντων τῶν γαλαξιών. Αὐτὴ εἶναι ἡ συνειδήσις, ἣτις χαρακτηρίζει τὸν χριστιανόν, καὶ ἄνευ αὐτῆς δέν δύναται οὗτος «ἀξίως περιπατῆσαι τῆς κλήσεως, ἧς ἐκλήθη» (Ἐφεσ. δ' 1).

Δέν συνιστᾶ ἄρα γε ὑπέρμετρον ὑπερηφανίαν νά ὀμιλῶμεν μετὰ τοιαύτης τόλμης; Οὐχί βεβαίως, ἐφ' ὅσον ἀκολουθοῦμεν τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Χριστοῦ, "Ὅστις εἶπεν: "Υπόδειγμα... δέδωκα ὑμῖν, ἵνα καθὼς Ἐγὼ ἐποίησα ὑμῖν, καὶ ὑμεῖς ποιῆτε" (Ἰωάν. ιγ' 15)· καὶ ἐφ' ὅσον μιμούμεθα τοὺς Ἀποστόλους καὶ Πατέρας ἡμῶν: "Μιμηταὶ μου γίνεσθε, καθὼς καὶ γὰρ Χριστοῦ" (Α' Κορ. ια' 1).

Προκειμένου δέ νά διαζωγραφίσωμεν ἐναργέστερον τὴν εἰκόνα τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν ὁδοῦ, θά καταφύγωμεν, ὡς καὶ οἱ Πατέρες, εἰς τὴν μέθοδον τῶν ἀναλογιών. Ὅταν παρατηρῶμεν αἰωνόβιον τι δένδρον, τοῦ ὁποίου ἡ κορυφή ὑψοῦται μέχρι τῶν νεφελῶν, τότε γνωρίζομεν ὅτι ἡ δύναμις τῶν βαθειῶν ριζῶν αὐτοῦ ὀφείλει νά ἀνταποκρίνηται εἰς τὸ μέγεθος τοῦ δένδρου. Ἐάν αἱ ρίζαι δέν εἰσέδουσιν εἰς τὰ σκοτεινά ἐγκατα τῆς γῆς - ἴσως τοσοῦτον βαθέως, ὅσον ὑψοῦται καὶ ἡ κορυφή -, ἐάν ὁ ὄγκος τῶν ριζῶν καὶ ἡ ἰσχὺς αὐτῶν δέν ἀνταπεκρίνοντο εἰς τὸν ὄγκον καὶ τὸ βάρος τοῦ ὁρατοῦ τμήματος τοῦ δένδρου, τότε δέν θά ἠδύναντο αὐταὶ οὔτε νά τρέφουν, οὔτε νά στηρίζουν τὸ δένδρον· καὶ ἀσθενῆς τις ἄνεμος θά ἀνέτρεπεν αὐτό. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τὴν πνευματικὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐάν ἔχωμεν ἐπίγνωσιν τοῦ μεγαλείου τῆς ἐν Χριστῷ κλήσεως ἡμῶν, τουτέστι τῆς ἐκλογῆς ἡμῶν δι' υἰοθεσίαν, πρό καταβολῆς κόσμου, ἐν τῇ προαιωνίῳ βουλῇ τοῦ Θεοῦ, δέν ὑπεραιρόμεθα ἔνεκα τούτου, ἀλλ' ὄντως ταπεινοῦμεν ἑαυτούς. Ἡ κίνησις πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον, εἶναι ἀπαραίτητος εἰς πάντας ἡμᾶς, ἵνα παραμείνωμεν σταθεροὶ ἐν τῷ πνεύματι τῆς ἀθηντικῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Τοῦτο ἐκφράζεται ἐν τῇ συνεχεῖ μνήμῃ τῆς ἐξ ἀρχῆς μηδαιμνότητος ἡμῶν διὰ τῆς πλέον αὐστηρᾶς αὐτομεμφίας εἰς πάντα. Καὶ ὅσον βαθύτερον ταπεινοῦται ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς αὐτοκαταδικῆς, τοσοῦτον μᾶλλον ὑψοῦται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. "Λέγω ὑμῖν... πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται" (Λουκ. ιη' 14).

Γέρων Σωφρόνιος

Γερόντων

✘ Οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων θεωροῦν εὐτυχίαν τὸν πλοῦτον, τὴν δόξαν, τὰ ἀξιώματα. Πλάνωνται ὁμως, διότι· πράγματι εὐτυχῆς εἶναι ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐγράφη εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

✘ Τὰ γράμματα καὶ αἱ ἐπιστήμαι ἄνευ τῆς ἠθικῆς, τῆς εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς εἶναι ἀχρηστα, μᾶλλον εἶναι ἐπιβλαβῆ. Ὅταν ὁμως συμβαδίζουν μετὰ τὴν εὐσέβειαν, τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν ἀρετὴν, τότε ἀποδίδουν μεγίστους καρπούς.

† Γέρων Φιλόθεος

✘ Τὴν βραδυνὴν προσευχὴν νά μὴν τὴν ἀμελήσῃς. Νά προσεύχεσαι μετὰ διάθεσιν, ὅπως ἐκεῖνοι ποὺ πηγαίνουν σὲ συμπόσιον. Εἶναι ξύπνιοι καὶ αἰσθάνονται ὅλο χαρὰ.

✘ Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει ἐγωϊσμό δέν ἐλκύει κανένα. Καὶ ἂν κάποιον ἐλκύσῃ, γρήγορα θά ἀπομακρυνθῇ. Ὁ πνευματικὸς σύνδεσμος γίνεται ἀδιάλυτος ὅταν συναντήσῃ παιδικὸ πνεῦμα, ἀθωότητα καὶ ἀγιασμόν. Ἡ ἀθωότης εἶναι ἀνωτέρα ἀπὸ τὴν ἰδιοφυίαν.

† Γέρων Ἀμφιλόχιος

✘ Ἡ προσευχὴ χωρὶς τὴν ἀγάπη εἶναι σάν τὸ πουλί ποὺ τὸ βλέπεις καλὸ καὶ ὁμορφο, ἀλλὰ δέν ἔχει φτερά καὶ δέν μπορεῖ νά πετάξῃ.

✘ Ὅταν ἔχεις τὸν νοῦ σου στὸν Θεό, καὶ στὸ κρεβάτι νά εἶσαι, μπορεῖς νά κάνῃς προσευχὴ. Ἐνῶ ὅταν τὸν ἔχεις σὲ ἄλλα, καὶ γονατιστός νά εἶσαι, δέν σοῦ ἔρχεται κατάνυξις.

† Γέρων Ἰερώνυμος

✘ Τί κάνουν ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ἀκαθαρσίες στὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια τους; Ἄνοιγουν τὴ βρῦσι καὶ τὴν ἀφήνουν νά τρέξῃ ἄφθοно νερό γιὰ νά καθαρισθοῦν. Αὐτοὺς νά μιμούμαστε κι ἐμεῖς. Νά ανοίγουμε τίς βρῦσες τῶν ὀφθαλμῶν μας καὶ μετὰ ἄφθονα δάκρυα μετανοίας νά ξεπλύνουμε ὅσα μόλυναν τὴν ταλαίπωρη ψυχὴ μας.

✘ Νά τρέχουμε στὴν ἐξομολόγησι ὄχι μετὰ δικαιολογίας, γιὰ νά πείσουμε τὸν πνευματικὸ ὅτι δέν φταίμε ἢ ὅτι ἄλλος μᾶς παρακίνησε καὶ σφάλμα. Νά τρέχουμε μετὰ μετάνοια, μετὰ συντριβὴ καὶ ταπεινώσις.

† Γέρων Ἄνθιμος

“Όταν λειτουργᾷς, νά ἔχῃς ὑπ’ ὄψιν σου ὅτι εἶσαι μεσίτης. Παραλαμβάνεις ἀπό τόν κόσμο πόνο, δάκρυα, ἀσθένειες, παρακλήσεις καί τὰ ἀναφέρεις ἐπάνω εἰς τόν θρόνο τῆς θεότητος. Καί μεταφέρεις κατόπιν στόν κόσμο παρηγοριά, θεραπεία, ὅ,τι ἔχει ἀνάγκη ὁ καθένας. Μεγάλο ἀξίωμα σ’ ἔχει ἀξιώσει, παιδί μου, ὁ Θεός. Νά τό καλλιεργήσῃς. Τό αὐτί του Θεοῦ εἶναι στό στόμα τοῦ ἱερέως.

Μεγάλη δύναμι ἔχει τό πετραχήλι. Τό πετραχήλι εἶναι ὁ διαλλάκτης τοῦ πεπτωκότος ἀνθρώπου μέ τόν Πατέρα, μέ τόν Δημιουργό του. Γι’ αὐτό ὅσα μπορεῖς περισσότερα ὀνόματα νά μνημονεύῃς. “Όσα μπορεῖς περισσότερα.

Στόν καιρό τῆς Τουρκοκρατίας γύριζαν πολλοί Παπαδες, ἀλλά ἕνας Παπᾶς γύριζε καί μάζευε ὀνόματα καί τὰ μνημόνευε στή Λειτουργία. Καί εἶπε ὁ καϊμακάμης, ὁ Τοῦρκος ἀστυνομικός:

- Βρέ, αὐτός ἐγείρει τόν κόσμο σέ ἐπανάστασι. Τόν πιάνει καί τόν βάζει μέσα. Καί στόν ὕπνο του φανερώνονται ὅλοι αὐτοί πού μνημόνευε καί λένε:

- “Άκουσε, ἡ βγάξεις τόν Παπᾶ ἔξω, διότι αὐτός μᾶς μνημονεύει καί μᾶς παρηγορεῖ, ἡ θά σοῦ πάρουμε τό πρώτο παιδί.

Καί ὁ Τοῦρκος φοβήθηκε. Ἐπί Τουρκοκρατίας.

- “Άντε, Παπᾶ, πᾶνε στό καλό, λέει, πᾶνε, ἐγώ θά χάσω τό παιδί μου;

Μεγάλη δύναμι ἔχει τό πετραχήλι, παιδί μου, μεγάλη δύναμι. “Όσο μπορεῖς περισσότερα ὀνόματα νά μνημονεύῃς.

Ναί, ἐμένα παλιά μου ἔδωσε ὁ Παπα-Ἄρσένιος, ὁ παραδελφός τοῦ Γερωσήφ, κάτι ὀνόματα ἀπ’ ὅταν ἦταν μετανάστης ἀπό τή Ρωσία καί ἦρθε στήν Ἑλλάδα. Κι ἐγώ τὰ μνημόνευα. Κι ἔπειτα μου λέει:

- Ἐέρεις, Γέροντα, τί εἶδα; Εἶδα στόν ὕπνο μου ὅτι αὐτά τὰ ὀνόματα πού σοῦ ἔδωσα, πῆγα στό ἕνα σπιτί. Λέω, πῶς τὰ περνᾷς ἐδῶ; “Ε, λέει, λιγάκι, καλά, ἀλλά ἔρχεται ὁ Παπα-Ἐφραίμ καί μᾶς παρηγορεῖ.

Εἶναι πού τοῦ μνημόνευα τὰ ὀνόματα. Ναί, ἔπειτα ὁ ἄλλος:

- Ἐσύ πῶς τὰ περνᾷς;

- Ναί, ἔτσι κι ἔτσι, ἀλλά πέφτει λιγάκι βροχή καί κρυνῶ, ἀλλά ἔρχεται ὁ Παπα-Ἐφραίμ, λέει, καί μᾶς παρηγορεῖ.

Λέω:

- Εἶναι, ἀδελφέ μου, τὰ ὀνόματα πού μνημονεύω.

“Ο Παπα-Πλανᾶς γιατί ἀγίασε; Ἐμνημόνευε ὀλόκληρα χαρτιά, ἐμνημόνευε. Κι ἐγώ θυμήθηκα κάτι ὀνόματα

καί τοιχοκόλλησα στήν Προσκομιδή. Ἐκεῖ, ἐκ τοῦ προχείρου. Καί στόν ὕπνο μου βλέπω, λοιπόν, ὅτι ἦρθαν κάτι γέροι παλαιοί, μέ παλαιικά ρούχα, ὅπως ἄκουγα ἐγώ ἀπό τήν μητέρα τοῦ πατέρα μου. Λένε:

- Ἐσύ, παιδί μου, μᾶς ἔγραψες, ἀλλά ὁ Γέροντας, παιδί μου, δέν μᾶς μνημονεύει.

- “Ελα, λέω τοῦ Γέροντα, γιατί δέν τὰ μνημονεύεις;

- Δέν τὰ ἔβλεπα καθαρά, λέει.

- Γέροντα, αὐτό κι αὐτό εἶδα: ὅτι ὁ Γέροντας δέν μᾶς μνημονεύει, λέει.

Κι ἀπό τότες ἔλαβα προθυμία νά μνημονεύω ὅσα ὀνόματα περισσότερα. “Όσα ὀνόματα περισσότερα, περισσότερο μισθό λαμβάνεις. Ἄλλά αὕτη εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἐλεημοσύνη: νά ἐνώσης τόν ἀνθρωπον μέ τόν Θεόν. Αὕτη εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἐλεημοσύνη. Καί μπορεῖς νά τό κάνῃς. “Όσα, παιδί μου, περισσότερα ὀνόματα μνημονεύεις, τόσο περισσότερο μισθό λαμβάνεις. Ναί.

Ἐνας ἱερομόναχος: Καί γιά τὰ δάκρυα πού εἶπατε; Πῶς μπορεῖ κανεῖς, ἔτσι νά ἔχη δάκρυα στήν ὥρα τῆς Θείας Λειτουργίας;

Γέροντας: Νά σοῦ πῶ, ἐγώ τώρα ἔχω κᾶναν χρόνο πού σταμάτησα, διότι δέν βλέπω, ἀλλά ὅλην τήν ἡμέρα προπαρασκευαζόμουνα γιά τή

Θεία Λειτουργία. Νά μήν περιορισθῆς, παιδί μου, στίς εὐχές τῆς Μεταλήψεως. Διότι τή Μετάληψι τή διαβάζει καί ὁ λαϊκός, κι ὁ Παπᾶς, κι ὁ Δεσπότης, κι ὁ Πατριάρχης. Ἄλλά δέν εἶναι ὅλοι ἕνα. “Ο κόσμος τὰ παραλαμβάνει ἔτοιμα τὰ Δῶρα. Ἐνῶ ὁ Παπᾶς εἶναι χασάπης. Θυσιάζει τόν Χριστό καί τόν μεταδίδει κατόπιν στό πλήρωμα τοῦ λαοῦ. Ἐχει μεγάλη διαφορά, δέν εἶναι τό ἴδιο. Γι’ αὐτό, παιδί

μου, ἂν θέλῃς νά ἔχῃς κατάστασι, μήν περιορίζεσαι στίς εὐχές τῆς Μεταλήψεως. Γιατί ἐσύ εἶσαι χασάπης. Σφάζεις καί θυσιάζεις. Ἐνῶ ὁ ἄλλος τόν παίρνει ἔτοιμο τόν ἅγιο Ἄρτο. Γι’ αὐτό, ὅλη τήν ἡμέρα νά παρακαλᾷς τήν Παναγία, πού ἔχεις κοντά:

- Παναγία μου, ἀξίωσέ με νά δῶ τί θυσιάζω, τί ὑπουργημα μου ἔδωσε ὁ Θεός. Νά τό αἰσθανθῶ.

Καί θά σοῦ τό δώσῃ ἡ Παναγία. Ναί. “Άμα λειτούργησες καί δέν δάκρυσες, εἶσαι λιγάκι... ὑπό μέμψιν, εἶσαι ὑπό κατάκρισιν.

Γέρων Ἐφραίμ Κατουνακιώτης

Ἡ γιαγιούλα

Απο το γερωντικό

Τό Εὐαγγέλιο μᾶς ὁδηγεῖ στήν ἄρμονία τῶν ἔργων τῆς τηρήσεως τῶν ἐντολῶν, στήν καθαρῆ θεωρητική γνώσι γιά τήν τριαδικότητα τοῦ Ἁγίου Θεοῦ, τήν Θεανθρωπότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί γενικά γιά τό ἔργο τῆς ἐνσάρκου Οἰκονομίας, ἐπειδή μέσα σ' αὐτό βρίσκουμε τίς προτροπές γιά τήν καλλιέργεια τῶν ἀρετῶν, τήν τήρησι τῶν ἐντολῶν καί τόν σεβασμό τῶν Δογμάτων τῆς πίστεώς μας.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός παρομοιάζει τήν Ἁγία Γραφή μέ παράδεισο, δηλαδή κήπο, πού ἔχει θύρα, καί λέγει: «*Ἄς χτυπήσουμε τήν πόρτα στόν ὠραιότατον αὐτόν παράδεισον τῶν Ἁγίων Γραφῶν, τόν εὐωδέστατον, τόν γλυκύτατον, τόν κεχαριτωμένον, πού ἀγγίζει τήν καρδιά μας καί, ὅταν εἶναι λυπημένη, τήν παρηγορεῖ, ὅταν πάλι ταρασσεται, τήν καταπραΰνει, τήν ἀνεβάζει*». Καί ἀπορεῖ: «*Ἡ Ἁγία Γραφή, μέ τή μελέτη της, νά μᾶς ἀνεβάξη τήν διάνοια στήν ράχη τῆς Θεϊκῆς περιστερᾶς καί νά μᾶς μεταφέρῃ μέ τίς ἀσημένιες φτεροῦγες της στόν Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ, πού βασιλεύει στήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, στόν Κληρονόμον τοῦ Φυτουργοῦ τοῦ νοητοῦ ἀμπελωνος!...*» Καί συνεχίζει ὁ Ἅγιος: «*Ἄς μὴ χτυπάμε ὅμως αὐτήν τήν πόρτα τῆς Ἁγίας Γραφῆς μέ ἀδιαφορία, σάν νά κάνουμε κάτι τό πάρεργο, σάν νά κάνουμε κάτι τό βαρετό, ἀλλά μέ περισσότερη ἐπιμονή καί ὑπομονή καί νά μὴν ἀποθαρρυνώμεθα. Διότι ἔτσι μόνο θά μᾶς ἀνοιχθῇ ἡ θύρα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ὅταν διαβάζουμε τό Εὐαγγέλιο καί δέν καταλαβαίνουμε τό κείμενο, νά μὴ μᾶς πιάνη ἀπογοήτευσις, ἀλλά νά συνεχίσουμε τή μελέτη, καί κάποια ἄλλη στιγμή ὁ Θεός μπορεῖ νά μᾶς δώσῃ φωτισμό καί ἀπάντησι. Ἄς ρωτήσουμε τούς Πατέρες μέσα στά βιβλία, πού ἐρμηνεύουν τίς Ἁγίες Γραφές, τήν Ἐκκλησία καί τούς Πνευματικούς, διότι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ προτρέπει: «*ζήτησε νά μάθῃς ἀπό τόν πατέρα σου κι αὐτός θά σοῦ ἀναγγεῖλῃ τήν ἀλήθεια*»...»*

...Τό 1960, ὅταν ἦμουν διάκονος στήν Ἱερά Μητρόπολι Θεσσαλονίκης,

πῆγα σ' ἓνα θρησκευτικό βιβλιοπωλεῖο, γιά νά πάρω ἓνα βιβλίο. Μέσα συνάντησα τόν Πατέρα Λεωνίδα, τόν τότε ἱεροκήρυκα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Δέν πέρασαν δύο λεπτά καί μπῆκε μέσα μιά γιαγιούλα, 75 περίπου ἐτῶν. Καλημέρισε, πήρε τήν εὐχή τοῦ Πατέρα καί ζήτησε μιά Ἁγία Γραφή.

π. Λεωνίδας: Ξέρεις, μανούλα μου, νά διαβάξης;

Γιαγιούλα: "Ὁ...ὄχι!!

π. Λεωνίδας: Τήν ἀγοράζεις γιά νά τήν κάνης δῶρο στά παιδιά σου ἢ σέ κάποιο ἐγγονάκι σου;

Γιαγιούλα: "Ὁχι! Ὁχι!!

π. Λεωνίδας: "Ἐ, τότε, τί θά τήν κάνης, ἀφοῦ δέν ξέρεις νά διαβάξης. Μήπως θά τήν βάλῃς στό εἰκονοστάσι;

Γιαγιούλα: "Ὁχι! Ὁχι!

π. Λεωνίδας (ζωηρά): "Ἐ, τότε, τί θά τήν κάνης;

Γιαγιούλα: Νά, θά τήν παίρνω, Δέσποτα, πρῶτῃ καί βράδυ, θά στέκωμαι ὄρθια μπροστά στήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ μέ τό κανδηλάκι ἀναμμένο, θά τήν ἀνοίγω ἀπό τήν ἀρχή καί θά λέω τοῦ Χριστοῦ: "*Χριστούλη μου, ἐγώ γράμματα δέν ξέρω, ὅσα ὅμως εἶναι γραμμένα σ' αὐτήν ἐδῶ τήν σελίδα, νά μοῦ τά βάλῃς πρῶτα στήν καρδιά μου (κι ἔδειξε τό σημεῖο τῆς καρδιάς) καί ὕστερα στό μυαλό μου (κι ἔδειξε τό κεφάλι της) καί φώτιζέ με γιά νά λέω ὅσα γράφεις ἐδῶ μέσα, πρῶτα στά παιδιά καί στά ἐγγόνια μου κι ὕστερα σέ ὄσους διψᾶνε γιά τόν λόγο Σου*".

Γιά λίγο μείναμε ἄφωνοι ἀπό τήν ἐκπληξι. Ὑστερα ὁ Πατήρ Λεωνίδας εὐλόγησε τήν μακαρία ἐκείνη ψυχούλα καί τῆς δῶρισε μιά μεγάλη Καινή Διαθήκη.

Προσωπικά τό μάθημα τό πῆρα. Καί πιστεύω πῶς ἐκείνη ἡ ἀγιασμένη ψυχὴ θά κρίνῃ πολλούς ἀπό μᾶς τούς κληρικούς καί λαϊκούς - τούς νεοέλληνες Ὁρθοδόξους Χριστιανούς - γιά τή μεγάλη ἀμέλεια καί ἀδιαφορία πού δείχνουμε στή μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

π. Στεφάνου Ἀναγνωστοπούλου

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ

ΑΓΩΝΑΣ

καί

ΠΡΟΚΟΠΗ

Ὁ Ἀββᾶς Ἰωάννης ὁ Κολοβός, πού ζοῦσε στήν ἔρημο, προσευχόταν χρόνια ὀλόκληρα στόν Θεό νά τόν ἀπαλλάξῃ ἀπό τά πάθη, πού φώλιαζαν μέσα στήν ψυχὴ του κι ἀπό ὅλες τίς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες του. Ὅταν ἐπὶ τέλους πήρε αὐτό τό χάρισμα, ἔγινε ἄλλος ἄνθρωπος. Ἦταν τελείως ἀμέριμος.

Στό βάθος ὅμως τῆς ψυχῆς του εἶχε φωλιάσει κάποια ἀνησυχία. Ἀποφάσισε λοιπόν νά πάῃ νά συναντήσῃ τόν Γέροντά του, τόν Ἀββᾶ Ποιμένα, καί νά ζητήσῃ τή συμβουλή του.

- Βλέπω τόν ἑαυτό μου σέ μεγάλη ἀνάπαυσι, Ἀββᾶ, τοῦ εἶπε μόλις τόν εἶδε. Δέν ἔχω πιά κανένα πόλεμο καί αὐτό μέ κάνει ν' ἀνησυχῶ.

- Πῆγαινε εὐθύς καί παρακάλεσε τόν Θεό νά σοῦ ξαναστείλῃ τούς πειρασμούς, πού εἶχες πρῶτα, τοῦ εἶπε αὐστηρά ὁ Ὅσιος. Δέν ἔμαθες ἀκόμη, πῶς μέ τόν πνευματικό ἀγῶνα προκόβει ἡ ψυχὴ στήν ἀρετή;

Ὁ Ἀββᾶς Ἰωάννης ἔκανε, ὅπως τόν συμβούλεψε ὁ Πνευματικός του. Δέν ζήτησε ξανά ἀπό τόν Θεό στήν προσευχή του νά τόν ἀπαλλάξῃ ἀπό κάθε πόλεμο, ἀλλά ἔλεγε μέ πολλή ταπεινωσι:

- Κύριε, δῶσε μου δύναμι, τῆ στιγμῇ τοῦ πειρασμοῦ. ✠

Εὐλάβεια στὸν συνώνυμο Ἀπόστολο

Ὁ Γέροντας τοῦ περιφήμου Παπα-Σάββα τοῦ Πνευματικοῦ, Παπα-Ἰλαρίων ὁ Ἴβηρ, ἦταν μιά ἐξαιρετική πνευματική φυσιογνωμία. Στὴν πατρίδα του, ὅταν ἐξωμολογοῦσε τοὺς βασιλεῖς τῆς Γεωργίας, φοροῦσε -σύμφωνα μέ τὴν ἐθιμοτυπία τῆς αὐτῆς- μεγαλοπρεπέστατο μανδύα, στὸν ὁποῖο ἀστραφταν ρουμπίνια, μαργαριτάρια καὶ ἐπτακόσιες πενήντα διαμαντόπετρες.

Ὁ ἀσκητικώτατος Παπα-Ἰλαρίων ἄφησε τὰ βασιλικά ἀνάκτορα καὶ τὸ 1843 κλείσθηκε στὸ ἡσυχαστικό κελλί τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, τρία τέταρτα ψηλότερα ἀπὸ τὴν Ἱερά Μονὴ Διονυσίου.

Ὁ Ἰωάννης Ρεμοῦνδος, νεαρός σπουδαστὴς τοῦ Πολυτεχνείου ἀπὸ τὴν Ἄνδρο, μαζί μέ τὸν ἀδελφὸ του Γεώργιο πῆγαν νὰ γίνουν Μοναχοὶ στὴν Ἱερά Μονὴ Διονυσίου. Μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες αὐτὸν τὸν κράτησαν, ἐνῶ στὸν ἀδελφὸ του εἶπαν νὰ ζητήσῃ ἄλλο Μοναστήρι. Τὴν ἐπομένῃ τοῦ θλιβεροῦ χωρισμοῦ ὁ Ἰωάννης, πηγαίνοντας γιὰ κάποια ἐργασία στὸ νεροπρίονο τοῦ δάσους, σκέφθηκε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸν Παπα-Ἰλαρίωνα, νὰ τὸν γνωρίσῃ καὶ νὰ πάρῃ τὴν εὐχή του γιὰ τὴ νέα του ζωὴ.

-Ὅριστε, τέκνον μου, ἀκούσθηκε μιά ἄγνωστη φωνὴ καθὼς πλησίασε στὸ ἐρημικὸ κελλί. Ἦταν ὁ Παπα-Ἰλαρίων, πού καθόταν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Καὶ μετὰ τὸν χαιρετισμό:

- Νὰ κάνῃς ὑπομονή, παιδί μου. Ὑπομονὴ καὶ ὑπακοή. Καὶ νὰ μὴ θλίβεσαι γιὰ τὸν χωρισμὸ τοῦ ἀδελφοῦ σου. Σήμερα θὰ κοινοβιάσῃ στὴν Ἱερά Μονὴ Ξενοφώντος. Καὶ ἀργότερα θὰ γίνῃ καὶ Ἠγούμενος.

Ὁ νεαρός δόκιμος γέμισε θαυμασμό ἀπὸ τὰ παράδοξα πού ἄκουγε. Νόμιζε πὼς ἔχει ἀπέναντί του κάποιον βιβλικὸ προφήτη.

-Ἐλα τώρα, τέκνον μου, νὰ προσκυνήσῃς τὸν Ἅγιο Ἰάκωβο. Βάλε τρεῖς μετάνοιες καὶ ἀσπάσου τὴν ἱερὴ εἰκόνα του.

Αὐτὰ τοῦ εἶπε ὁ Γέροντας καί, χτυπώντας τὸν μέ πατρικὴ στοργὴ στὸν ὦμο, συνέχισε:

- Ν' ἀγαπᾶς καὶ νὰ εὐλαβῆσαι τὸν συνώνυμό σου Ἀπόστολο. Αὐτὸς θὰ εἶναι πάντα ὁ καλύτερός σου προστάτης.

- Μά, ἅγιε Πάτερ, δέν λέγομαι Ἰάκωβος, ἀπάντησε μέ ἀπορία ὁ νεαρός Ἰωάννης.

-Ναί, τέκνον μου Ἰωάννη, ἀλλά θὰ γίνῃς καὶ Ἰάκωβος. Καί, πρόσεξε, ὡς τὴν κουρά σου μόνο ἐσύ νὰ γνωρίζῃς ὅ,τι σοῦ εἶπε σήμερα ἓνας ἄμυαλος Γέροντας.

Ὁταν ὁ Ἰωάννης ὠνομάσθηκε Πατὴρ Ἰάκωβος, ὁ Παπα-Ἰλαρίων δέν διέτρεχε κανένα κίνδυνο κενοδοξίας, γιατί τοὺς κινδύνους αὐτοὺς δέν τοὺς διατρέχουν οἱ κοιμηθέντες. Οὔτε πάλι, ὅταν ὁ ἀδελφός τοῦ Ἰωάννη ἐγίνε Ἠγούμενος στὸ Μοναστήρι τοῦ Ξενοφώντος. ✠

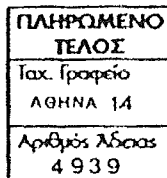
Αθωνική

ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Ἀστέριος Δ. Κόκκαλης

Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας
Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.10 € κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ